

[Chr. Madsen.] arbejdsnævne for områderne; men arbejdsnævnene skal have beføjelser til at blande sig i egnsudviklingen, i boligbyggeriet og i erhvervsstrukturen i områderne, og de skal have beføjelser på en lang række andre vigtige områder; for at de kan arbejde med opgaver, hvis løsning er hårdt tiltrængt. Men det står der heller ikke noget om i lovforslaget. Der står noget om, at man viger tilbage for at søge en løsning, fordi der i amterne er en hel del ubestemte forhold, som måske skal løses af kommunalreformkommissionen eller på anden måde. Jeg mener, at man lige så godt kunne løse nogle af de væsentlige opgaver gennem loven om anvisning af arbejdskraft.

Vi er altså ikke særlig interesserede i dette lovforslag. Vi mener, at det kunne udformes langt bedre, og jeg holder med hr. Erling Dinesen i, at al lovgivning om arbejdsløse skal ses som en helhed.

Der må skabes muligheder for fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Det er urimeligt, at man, når der ad politisk vej skabes arbejdsløshed, ikke har ret til at forlange erstatning for tabt arbejdsfortjeneste dér, hvor arbejdsløsheden indtræffer. Meget af den arbejdsløshed, vi har i øjeblikket, er politisk bestemt. Når man til eksempel laver kreditstramning her i folketinget, får det en anden virkning i Nordjylland end i hovedstaden. Den skaber arbejdsløshed. Når man nedskærer på finansloven, er det, som om man kun har øjnene rettet mod, hvad der sker i København og i området omkring København; man tænker ikke så meget på, hvilke virkninger det får i det øvrige land. De nylige nedskæringer på finansloven skaber og vil fortsat skabe stor arbejdsløshed i det nordjyske område. Når man således kan konstatere, at væsentlige dele af arbejdsløsheden er fremkommet ved bestemte politiske handlinger, er det rimeligt, at der ydes fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Jeg mener også, at arbejdsnævnene skal ses i en helhed. Arbejdsnævnene kan få mange betydelige opgaver, og det spørgsmål kunne passende løses i denne helhed. Hvis vi ikke får denne helhed frem i lovens paragraffer, og hvis vi ikke får tilstrækkelige løfter og sikkerhed for, at noget sådant gennemføres over en årrække, er vi ikke

spor interesserede i det foreliggende lovforslag.

Når jeg nu har talt en del om arbejdsløsheden, vil jeg spørge arbejdsministeren, om han vil medvirke til, at man ved en anden paragraf i lovforslaget nu gør noget for at få understøttelserne forhøjet. Det gælder lovens § 12, hvor reglerne for understøttelsernes størrelse og dageantal findes. Den gældende understøttelse blev som bekendt gennemført den 1. april 1967. Siden da har man fået 10 pct.s moms og nu 2½ pct.s moms, men der er ikke på nogen måde givet erstatning for disse momsprocenter over arbejdsløshedsunderstøttelsen. Den regulering, der ligger i loven, kan ikke godt gøre disse momsprocenter. Der skal simpelt hen gives kompensation. Nu har vi lige passeret den 1. april 1968, og så kan man jo sætte sig ned og regne ud, at den arbejdsløshedsunderstøttelse, der blev udbetalt for 1 år siden, er betydelig forringet. Den er i hvert fald forringet med 5 pct., for det var det tal, man brugte, da man skulle finde kompensationerne i første omgang af momslovgivningens gennemførelse. I sidste omgang var den procent, hvormed man mente der skulle ydes kompensation, omkring 2. Det vil altså efter ministeriernes beregninger sige, at den understøttelse, man fik den 1. april 1967, er forringet med 7-8 pct. nu den 1. april 1968. Hvis det fortsætter på den måde, varer det ikke ret mange år, inden den forhøjede arbejdsløshedsunderstøttelse, vi fik gennemført, er fuldkommen undergravet og kommer til at stå i samme forhold til arbejdsindtægten, som den alt for lave arbejdsløshedsunderstøttelse i sin tid gjorde. Jeg vil derfor spørge arbejdsministeren, om han, når vi skal behandle dette lovforslag, vil medvirke til, at disse understøttelser forhøjes, sådan at de bliver tidssvarende, og så man virkelig får de procenter, som står i loven.

Jeg vil støtte hr. Erling Dinesen i, at man også nødvendigvis må se på procenten, som vi også mener skal forhøjes til 90. Hvis man kan få noget gjort på dette område, er det ganske klart, at så arbejder man sig henimod fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, og det er i hvert fald vor målsætning.

Til lovforslaget om privat arbejdsanvisning har jeg ikke nogen bemærkninger. Jeg